

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344286800/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Det var en Februardag med Blæst og Byger, og Himlen syntes endnu tættere graa, fordi det begyndte at blive Aften.

Jeg gik i Luxembourghaven og ventede, paa Spaseregangen omkring det runde Bassin, der ligger foran Slottet. Og med en Urskive midt oppe, der kontrollerede min Venten, laa den stilfulde Bygnings Mure graa som Dagen og Skyerne og Tummørket og bød sig frem til Beskuelse, saa nøjagtig midt i deres Milieu, som havde Slottet ikke anden Bestemmelse end at ligge der og være Taffelur for Lystvandrede.

Klokken deroppe slog fem. Kolde Vindstød løb hen over Fladen i Bassinet. Og som en Røg vældede Skumringsskyerne fra alle Sider ned over Parken. Over alt, hvor jeg saa hen, tegnede blegt Marmor sig mod mørke Trær, og ude bag ved en saadan Marmorskikkelse, der laa paa Knæ og hvæssede en Segl, steg fra en virkelig Skorsten en Kulrog til Vejr, sortere endnu end de bølgende Skyer.

Alt var som malet i Bleggraat og Sort, og Modsætningen mellem Marmorets skælvende Blegthed og det stadig tættere Mulm blev efterhaanden større. Billedstøtterne var som hvide, skønne Sjæle, der plettede Natten og hævede sig op mod en Uendelighed, lys som de selv. Og der var faa Steder, hvor det faldt én saa let, eller hvor man mærkede saa lidt til det, at man ventede, som ved dette Bassin med dets Marmorrand. Omgivet af al den Kunst, der syntes anbragt ved et lykkeligt Lune saa nemt og paa sin rette Plads, folte man sig ikke længer under Livets plagsomme Nødvendighed, folte man sig ikke mere besværet af Uro og Ønsker. Hvorfor pine sig med Uvished – naar man jo ganske simpelt kunde lade være med at ønske? Man kunde jo gaa, som man kom, det var jo netop *det*, man folte her som over alt i Paris – denne By for Frihed og Afvexling. Hvis man havde ventet forgæves – hvad saa? Thi til syvende og sidst beroede éns Lykke jo ikke paa noget ydre, men paa det Spil af sælsomme Instrumenter, som fyldte én.

Og jeg hørte netop her mellem de susende Træer, mens hvide Fi-